

ת"פ 33510/12/20 - מדינת ישראל - משרד העבודה, הרווחה והשירותים החברתיים נגד ד.י יעד גלובל אחזקות נדל"ן והשקעות בע"מ, ישראל דוד

בית הדין האזורי לעבודה חיפה

ת"פ 33510-12-20

לפני: כבוד השופטת קרן כהן

המאשימה: מדינת ישראל - משרד העבודה, הרווחה והשירותים החברתיים

נגד

הנאשמים: 1. ד.י יעד גלובל אחזקות נדל"ן והשקעות בע"מ

2. ישראל דוד

גזר דין

1. **ביום 27.11.2022** הורשעו הנאשמים על פי הודאתם בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום, ואלו הן: הפרת צו בטיחות, אי מתן הודעה למפקח על התחלת פעולות בניה, אי השגחה על ביצוע עבודות בניהולו הישיר של מנהל העבודה, אי הצגת שלט במקום בולט לעין, אי גידור שטחי עבודה שמהם עלול ליפול אדם לעומק העולה על 2 מטר, אי גידור מסביב לפתחים ולמסלול מדרגות, שימוש בכבלי חשמל מאריך וציוד חשמלי שלא מתאימים לעבודה באתר בנייה ואי ביצוע בדיקה של מתקן החשמל באתר על ידי חשמלאי, שימוש בפיגומי זקיפים מצינורות המותקנים בחזיתות המבנה מבלי שנבדקו ומבלי שתוצאות הבדיקה נרשמו בפנקס הכללי, אי מסירת מידע בדבר הסיכונים בעבודה, אי ביצוע הדרכה לעובדים, אי ניהול פנקס הדרכה ואי מסירת תמצית מידע בכתב עבירות לפי סעיפים 7(א) ו-8(ב) לחוק ארגון הפיקוח, התשי"ד-1954 (להלן: **חוק ארגון הפיקוח**), סעיף 192(א) לפקודת הבטיחות בעבודה [נוסח חדש], התש"ל-1970 (להלן: **פקודת בטיחות בעבודה**), תקנות 2, 7, 9(א), 20, 79 ו-163 לתקנות הבטיחות בעבודה (עבודות בניה), התשמ"ח-1988 (להלן: **תקנות הבטיחות בעבודה**) ותקנות 2, 3(א), 6 ו-17(א) לתקנות ארגון הפיקוח על העבודה (מסירת מידע והדרכת עובדים), התשנ"ט-1999 (להלן: **תקנות ארגון הפיקוח**).

טענות הצדדים בתמצית

2. **המאשימה** טענה כי יש לגזור את עונשם של הנאשמים לפי עקרון ההלימה. מתחם הענישה המקובל נע בין 20% ל-60% מהעונש המקסימאלי לכל עבירה.

חוקי הבטיחות בעבודה נועדו לספק לעובדים סביבת עבודה בטוחה ולשמור על חייהם וחיי הנוכחים במקום העבודה. מטרתם לחסוך בהוצאות הכלכליות המוטלות על העובד, המעסיק והמדינה כתוצאה מתאונות עבודה, לשמור על מתן כלי עבודה בטוחים לעובדים, לספק להם מידע על בטיחות בעבודה ולפקח עליה. מחדלי הנאשמים העמידו את העובדים בפני סכנה ממשיית לחייהם.

הנאשמים הודו בפתח דיון ההוכחות וחסכו זמן שיפוטי יקר ויש לקחת שיקול זה לחיוב. עם זאת, הנאשם 2 הוא נאשם חוזר שהורשע פעמיים בעבירות בטיחות בעבודה (להלן: **הנאשם**). הוא פועל באופן לא חוקי כשהוא סוגר חברות שהורשעו ופותח חברות אחרות ויש לקחת שיקול זה לחומרה.

יש להטיל על הנאשמים קנס בשיעור 70% מהקנס המקסימלי לכל קבוצה של עבירות - עבירה לפי חוק ארגון הפיקוח, עבירות לפי תקנות הבטיחות בעבודה ועבירות לפי תקנות ארגון הפיקוח.

כמו כן, התבקש בית הדין להורות לנאשמים לחתום על התחייבות להימנע מביצוע העבירות שבהן הורשעו במשך שלוש שנים, שאם לא כן יוטל עליהם הסכום המקסימלי הקבוע בחוק.

3. **הנאשמים** טענו שמצבו הכלכלי של הנאשם קשה ושהוא תומך בילדיו הנשואים. הוא סובל מבעיות בריאות רבות אולם לא פנה למוסד לביטוח לאומי לצורך קבלת קצבאות. הנאשמת 1 נמצאת בחדלות פירעון בעקבות כישלונה בביצוע שני פרויקטים גדולים שבהם זכתה (להלן: **הנאשמת**). מנהלי עבודה באתרים היו אחראים לבצע הדרכות לעובדים, השטח היה מגודר אולם כנראה שבמועד הביקורת פתחו את הגדר כדי להכניס ציוד לאתר, מעולם לא נפגע עובד באתרים שניהל הנאשם. מצבו הבריאותי והכלכלי של הנאשם גרוע והוא עשוי לפנות להליך של חדלות פירעון. יש להתחשב בעובדה שהנאשמים לקחו אחריות והודו בעבירות המיוחסות להם.

דין והכרעה

4. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1997 יש לגזור את עונשם של הנאשמים תוך מתן עדיפות לעקרון ההלימה. על פי עקרון זה העונש הראוי לנאשמים נגזר ממידת אשמתם ומחומרת מעשיהם כאמור בסעיף 40(ב) לחוק העונשין.

5. קיימים שלושה שלבים במנגנון גזירת העונש לפי תיקון 113. בשלב הראשון, יש לבחון אם העבירות מהוות אירוע אחד או מספר אירועים נפרדים. בשלב השני, יש לקבוע את מתחם הענישה לכל אירוע בהתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות לביצוע העבירה. בשלב זה לא מובאות בחשבון נסיבותיהם האישיות של הנאשמים. בשלב השלישי, יש לגזור את העונש המתאים לנאשמים בתוך המתחם שנקבע.

השלב הראשון - האם מדובר באירוע אחד או במספר אירועים?

6. כאמור, הנאשמים הורשעו בביצוע עבירות שונות לפי חוק ארגון הפיקוח, פקודת בטיחות בעבודה, תקנות הבטיחות בעבודה ותקנות ארגון הפיקוח הנוגעות להפרת צו בטיחות, אי מתן הודעה למפקח על פעולות בנייה, העדר השגחה על ביצוע העבודות, אי הצגת שלט על ביצוע עבודות, אי גידור בשטח העבודה ובמקומות המחייבות זאת, אי בדיקת מתקן החשמל, אי בדיקת פיגומים, אי מסירת מידע בדבר סיכונים, אי קיום הדרכת עובדים, אי ניהול פנקס הדרכה ואי מסירת תמצית בכתב.

לטעמי מדובר בשני אירועים, ואסביר.

7. בית הדין הארצי בעניין **באר הנדסה אזרחית**[1] עמד על ההבחנה בין אירוע אחד לריבוי אירועים. הוסבר כי המונח "אירוע" בסעיף 40 לחוק העונשין והמונח "מעשה" בסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי אינם חופפים ולכן אירוע יכול שיהיה מורכב ממספר מעשים[2]. עוד הוסבר שלהגדרת "אירוע" ו"מעשה" תפקידים שונים בתהליך גזירת הדין, שכן המונח "מעשה" מגדיר את תקרת העונש המקסימלית שניתן להטיל במצבים של ריבוי עבירות ואילו המונח "אירוע" מכתוב את מספר מתחמי הענישה שיש לקבוע. וכך נקבע לעניין ההבחנה אם מדובר באירוע אחד או במספר אירועים:

"כעולה מענין חדות הרים, הבחינה אם עסקינן באירוע אחד (הבא בגדר סעיף 40ג(א)) או מספר אירועים (הבאים בגדר סעיף 40ג(ב) לחוק) מהווה השלב הראשון בתהליך גזירת הדין. בחינה זו בעלת חשיבות, שכן כאמור לכל אירוע נדרש מתחם ענישה. בחינה זו תגדיר איפוא את מספר מתחמי הענישה הנדרשים. בפסיקת בית המשפט העליון הובעו מספר דעות בנוגע לאופן בחינת הסוגיה אם מדובר באירוע אחד או מספר אירועים. בע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' יוסף דלאלה (3.9.15) סוכמה ההלכה כך:

'... בעניין ג'אבר נקבע בדעת הרוב כי עבירות שיש ביניהן קשר ענייני הדוק ואשר ניתן להשקיף עליהן כמסכת עבריינית אחת יחשבו לאירוע אחד (פסקה 5 לחוות דעתה של השופטת ברק-ארז, ופסקה 2 לחוות דעתו של השופט פוגלמן).

כדי לעמוד על עוצמת הקשר שבין העבירות שומה על בית המשפט לעמוד על נסיבותיו העובדתיות של העניין שלפניו, ולבחון אם יש בהן כדי להצביע על קשר הדוק בין העבירות. נסיבות עובדתיות אלה מהוות 'מבחני עזר' לקביעת עוצמת הקשר. במסגרת זו ניתן לבחון, למשל, האם ביצוען של העבירות מאופיין בתכנון; האם ניתן להצביע על שיטתיות בביצוע העבירות; האם העבירות התרחשו בסמיכות של זמן או מקום; האם ביצועה של עבירה אחת נועד לאפשר את ביצועה של העבירה האחרת או את ההימלטות לאחר ביצועה, וכיוצא באלו נסיבות עובדתיות. קיומה של נסיבה אחת או יותר מנסיבות אלו (ואין זו רשימה סגורה) עשוי להעיד על קשר הדוק בין העבירות השונות, המלמד כי באירוע אחד עסקינן. בבחינת הנסיבות העובדתיות, מן ההכרח לבית המשפט להעמיד לנגד עיניו את השאלה האם השקפה על העבירות כעל כמה אירועים תהא מלאכותית, באופן שיגרע ממהות העניין בכללותו, או שלא ישקף את סיפור המעשה כהווייתו'.....".

8. מעיון בסעיפי האישום שבהם הורשעו הנאשמים עולה כי ניתן לעשות הבחנה בין שני אירועים שונים. האירוע האחד הפרת צו בטיחות שמורה על הפסקת העבודות באתר הבנייה והמשך ביצוע עבודות באתר בניגוד לצו הבטיחות. האירוע השני, אי מתן הודעה למפקח על תחילת העבודות והפרת הוראות שונות כלפי העובדים באתר שיש ביניהן קשר הדוק, שכן כל העבירות נועדו לשמור על בטיחות העובדים באמצעות הטלת אחריות על המעסיק ליתן למפקח הודעה על תחילת העבודה ולנקוט באמצעי הזהירות הנדרשים לשם שמירה על בטיחותם. המעסיק מחויב ליידע את המפקח על תחילת עבודות הבנייה ולהדריך את העובדים, להסביר את הסיכונים הנובעים מהעבודה, למסור תמצית מידע בכתב ולנהל פנקס הדרכה מסודר.

מכאן, שמדובר בשני אירועים שונים.

כמו כן, הליקויים בהתנהלות הנאשמת התגלו במספר ביקורות שונות שבוצעו בסמיכות זמנים באותו אתר עבודה.

עובדות אלה מחזקות אף הן את המסקנה שמדובר בשני אירועים בלבד ולא במספר רב של אירועים.

9. בנסיבות אלה, משסוג אחד של עבירה מתייחס להפרת צו הבטיחות שהורה על הפסקת העבודות באתר ואילו הסוג השני מתייחס לסביבת העבודה ולשמירה על בטיחות העובדים והם התגלו באותו אתר עבודה ובביקורות שנערכו בסמיכות זמנים, מצאתי כי מדובר בשני אירועים שונים ולא במספר רב של אירועים.

השלב השני - קביעת מתחם הענישה

10. בעת קביעת מתחם הענישה יש ליתן משקל לחומרת העבירות שביצעו הנאשמים ולערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען.

11. **בעניין גרינברג**[3] עמד בית הדין הארצי על חשיבות דיני הבטיחות בעבודה ועל הערך החברתי שעליו הם נועדו להגן, בזו הלשון:

"על מנת לקבוע מתחם ענישה הולם, יש ראשית לבחון מהם הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו עקב מעשיו ומחדליו של המערער, ומהי מידת הפגיעה בהם. בהקשר זה אין צורך להכביר מילים על תכליתם החשובה של דיני הבטיחות בעבודה לספק סביבת עבודה בטוחה ולשמור על חייו ושלמות גופו של כל מי שנמצא במקום העבודה ומבצע את העבודה (ע"א 7130/01 סולל בונה בניין ותשתית בע"מ נ' תנעמי, פ"ד נח(1) 1 (2003)). מדובר אם כך בערך מרכזי של הגנה על חיי אדם ושלמות גופו, ומניעתן של תאונות עבודה שעלולות לגרום לפגיעה ולמוות. בהתאם הובהר, כי 'מתחילת דרכו התייחס בית הדין לעבודה בחומרת יתר לעבירות על חוקי הבטיחות בעבודה וזאת בייחוד מהטעם שעבירות אלה עשויות לגרום למותו של אדם או לפחות לפגיעתו' (דב"ע (ארצי) תשנ/8 - 3 מדינת ישראל - סמי שטורם, פד"ע כב 150 (1990); להלן: עניין שטורם).

מטרה נוספת שהוזכרה היא מניעת ההשלכות הכלכליות החמורות של תאונות בעבודה לרבות 'עלות איבוד ימי עבודה, הוצאות עבור פיצוי לעובד וטיפול הרפואי, הנטל הרובץ על מערכת הבריאות לטפל בנפגעי תאונות עבודה והעלות של שיקום נפגעי עבודה' (עניין החברה לחקלאות; כן ראו דב"ע (ארצי) נז/8 - 11 מדינת ישראל נ' שמיר (19.2.98); להלן: עניין שמיר); סטיב אדלר והדרה בר-מור, חוקי הבטיחות בעבודה כמגן על העובד, שנתון משפט העבודה ג' 11 (1992). עוד צוין בפסיקה כי לאור האינטרס הכלכלי העומד בבסיס המניע לביצוע העבירות בתחום הבטיחות בעבודה, יש להרתיע מביצוען בדרך של הטלת קנסות שיהפכו עבירות אלה לבלתי כדאיות מבחינה כלכלית (עניין החברה לחקלאות; עניין החברה לבניין; עניין שטורם)".

כלומר, דיני הבטיחות בעבודה נועדו לספק סביבת עבודה בטוחה ולשמור על חייהם ושלמות גופם של העובדים. לכן, הפרתם מהווה פגיעה בערך חברתי חשוב שהוא שמירה על חיי אדם ושלמות גופו ומניעת תאונות עבודה שעלולות לגרום לפגיעה ולמוות.

מטרה נוספת שיש לדיני הבטיחות היא למנוע את ההשלכות הכלכליות החמורות של תאונות בעבודה לרבות הפסד ימי עבודה, תשלום פיצויים לעובד, הוצאות לטיפול רפואי, הגדלת הנטל על מערכת הבריאות והעלות של שיקום נפגע עבודה. בנסיבות אלה משביצוע העבירות נובע מאינטרס כלכלי יש להטיל על המפרים קנסות שיהפכו את העבירות הללו לבלתי כדאיות מבחינה כלכלית.

בנסיבות אלה, בעת קביעת מתחם הענישה יש להביא בחשבון את הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות, את ההשלכות הכלכליות החמורות העוללות להיגרם כתוצאה מביצוען ואת הצורך בהפיכת עבירות אלה לבלתי כדאיות מבחינה כלכלית.

12. אוסיף כי למרות שנקבע לעיל שמדובר בשני אירועים שונים בלבד יש ליתן גם משקל לעובדה שמדובר בעשר עבירות שבוצעו ביחס לעובדים ולשמירה על בטחונם וכן בעבירה של אי ציות לצו בטיחות המורה על הפסקת העבודות באתר. ובלשונו של בית הדין הארצי **בעניין ראני[4]**:

"יוצא מכאן, כי אין לקבל את ערעור המדינה לפיו היה על בית הדין קמא לראות בכל אחת מהעבירות של העסקה שלא כדין - ביחס לחברה - כאירוע נפרד; ובעבירות של נושא אחריות משרה לעבירות של העסקה שלא כדין שנעברו על ידי החברה - ביחס לכל אחד מהנאשמים כאירועים נפרדים.

עם זאת בשלב קביעת מתחם הענישה לא נתן בית הדין קמא את דעתו לכך כי על אף שמדובר באירוע אחד, החברה והנאשמים הורשעו כל אחד ביותר מעבירה אחת, ושכך יש כדי להוות נסיבה מחמירה."

באופן דומה נקבע **בעניין באר הנדסה אזרחית** שבו נדונו עבירות דומות לעבירות שבהן הורשעה הנאשמת כי **"לאחר אפיון מספר עבירות כאירוע אחד יש לבחון אם האירוע העברייני האחד מורכב ממעשה אחד או מספר מעשים נפרדים, וככל שמורכב האירוע ממספר מעשים נפרדים יש להגדירם. המדובר בבחינה מהותית, ולא טכנית, שכן זו תגדיר את תקרת העונש המכסימלית ביחס לאירוע."**

בנסיבות אלה, בעת קביעת מתחם הענישה יש להביא בחשבון את העובדה שמדובר בשני אירועים שאחד מהם מורכב ממספר מעשים, כמפורט להלן:

אירוע ראשון הכולל מעשה אחד: הפרת צו בטיחות.

אירוע שני הכולל שלושה מעשים: אי מתן הודעה למפקח על תחילת העבודות, עבירות לפי תקנות הבטיחות בעבודה שנועדו לשמור על בטיחות העובדים ולספק להם סביבת עבודה בטוחה ועבירות לפי תקנות ארגון הפיקוח שנועדו לספק לעובדים את המידע הנדרש ולהדריך בנוגע לאופן ביצוע העבודה בבטחה.

כלומר, מדובר במקרה שלפניו בשני אירועים שונים שאחד מהם כולל שלושה מעשים.

13. במקרה לפניי הקנסות המקסימליים בגין הפרת חוק ארגון הפיקוח הוא 29,200 ₪ [5], בגין הפרת פקודת הבטיחות בעבודה והתקנות על פיה הוא 10,000 ₪ [6] ובגין הפרת תקנות ארגון הפיקוח הוא 14,400 ₪ [7].

14. ההלכה היא שבעת קביעת מתחם העונש ניתן להכפיל את העונש המקסימאלי במספר המעשים, ניתן לקבוע מתחם ענישה לפי הקנס לעבירה יחידה ואף ניתן לקבוע מתחם הענישה לפי שילוב העבירות בהתאם לנסיבות העניין [8].

לעניין זה נקבע כך ".... במסגרת הפעלת שיקול הדעת השיפוטי אין מניעה להגיע למסקנה כי בנסיבות מקרה מסוים יש לקבוע מתחם ענישה לפי הקנס הנקוב בחוק לגבי עבירה יחידה (גם כאשר באירוע כלולות מספר עבירות או מספר 'יחידות עבירה'), כשם שאין מניעה להגיע למסקנה כי יש לקבוע מתחם ענישה הלוקח בחשבון הכפלה אריתמטית על יסוד 'יחידות העבירה', כל עוד הדברים נעשים לאחר הפעלת שיקול דעת ובהתאם לנסיבות כל מקרה. ה'תקרה' המירבית האפשרית של מתחם הענישה היא הצטברות עונשי המקסימום בכל אחד מה'מעשים', אך אין משמעות הדבר כי תקרה זו תהווה בהכרח - או לרוב - את הרף העליון של מתחם הענישה, שכן עליו להיקבע בהתאם לנסיבות המקרה הקונקרטיות" [9].

בנסיבות אלה, בעת קביעת מתחם הענישה יש להביא בחשבון שמדובר בשני אירועים שונים שאחד מהם כולל שלושה מעשים, שהרי ברור שעונשם של נאשמים שנתגלו אצלם ליקויים מעטים לא יהיה כעונשם של נאשמים שנתגלו אצלם ליקויים רבים גם אם מדובר באירוע אחד.

15. בהתחשב בערך החברתי העומד בבסיס העבירות, במדיניות הענישה כפי שעולה מגזרי הדין של בתי הדין לעבודה [10] ובעובדה שמדובר בשני אירועים שאחד מהם כולל שלושה מעשים, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם בגין העבירות שבהן הורשעה הנאשמת אמור לנוע בין 30% ל-60% מהקנס המירבי לכל אחת מהעבירות, כמפורט להלן:

אירוע ראשון - סכום שנע בין 8,760 ₪ לסכום של 17,520 ₪.

אירוע שני - שבע עבירות לפי פקודת הבטיחות בעבודה והתקנות על פיה (7 10,000 x) וארבע עבירות לפי תקנות הבטיחות בעבודה (4 14,400 x) - סכום שנע בין 38,280 ₪ לסכום של 76,560 ₪.

באשר לנושא משרה אני סבורה שמתחם הענישה שלו נמוך יותר משל הנאשמת שכן חלקו באירועים כמנהל ובעלים של הנאשמת מצומצם יותר [11]. מתחם הענישה של נושא משרה אמור לנוע בין 15% ל-45% מהקנס המקסימלי לכל אחת מהעבירות, כמפורט להלן:

אירוע ראשון - סכום שנע בין 4,380 ₪ לסכום של 13,140 ₪.

אירוע שני - שבע עבירות לפי פקודת הבטיחות בעבודה והתקנות על פיה (7 10,000 x) וארבע עבירות לפי תקנות הבטיחות בעבודה (4 14,400 x) - סכום שנע בין 19,140 ₪ לסכום של 57,420 ₪.

השלב השלישי - עונשם של הנאשמים

16. בבואי לגזור את דינם של הנאשמים מצאתי לנכון לתת משקל לשיקולים הבאים:

האחד, הנאשמים הפרו את חובתם לציית לצו הפסקת עבודה ואף הפרו את חובתם לדאוג למקום עבודה מוגן ובטוח עבור העובדים ובכך סיכנו את חייהם. עבירות אלה, הן עבירות רחבות היקף הפוגעות בערך חברתי בסיסי המחייב שמירה על חייהם ובטיחותם של העובדים במקום העבודה ולכן יש להרתיע מעסיקים מלפעול בדרך זו ולסכן את העובדים.

השני, הנאשם הוא עבריין חוזר אשר הורשע פעמיים בעבירות דומות של בטיחות במקום העבודה, באמצעות חברות שונות. כלומר, הרשעתו בעבירות קודמות לא הרתיעו אותו מהקמת הנאשמת וביצוע אותן עבירות כלפי העובדים.

השלישי, לא נטען כי העובדים באתר נפגעו כתוצאה מביצוע העבירות כלפיהם.

הרביעי, הנאשמים חזרו בהם מהכפירה והודו בביצוע העבירות המיוחסות להם.

החמישי, מצבו הכלכלי והרפואי הקשה של הנאשם והיותה של הנאשמת בהליכי חדלות פירעון.

בהתחשב במכלול השיקולים שוכנעתי שיש להטיל על הנאשמת עונש הקרוב לרף המקסימלי של מתחם הענישה, קרי - קנס בשיעור של 55% מהקנסות המירביים. כמו כן, בהתחשב בכך שהנאשם הוא עבריין מועד מחד גיסא ולמצבו הכלכלי והרפואי הקשה אני סבורה שיש להטיל עליו קנס בשיעור 35% מהקנסות המירביים.

17. אשר על כן אני גוזרת על הנאשמים את העונשים המפורטים להלן:

עונשה של הנאשמת

17.1. הנאשמת תשלם קנס בסכום של 16,060 בגין הפרת סעיפים 7(א) ו-8(ב) לחוק ארגון הפיקוח.

הקנס ישולם ב-50 תשלומים שווים חודשיים ורצופים החל מיום 1.6.2023 ובכל 1 לחודש שלאחריו.

17.2. כמו כן, הנאשמת תשלם קנס בסכום של 70,180 ₪ בגין הפרת סעיף 192(א) לפקודת הבטיחות בעבודה, תקנות 2, 7, 9(א), 20, 79 ו-163 לתקנות הבטיחות בעבודה ותקנות 2, 3(א), 6 ו-17(א) לתקנות ארגון הפיקוח.

הקנס ישולם ב-50 תשלומים שווים חודשיים ורצופים החל מיום 1.6.2023 ובכל 1 לחודש שלאחריו.

עונשו של הנאשם

17.3. הנאשם ישלם קנס בסכום של 10,220 בגין הפרת סעיפים 7(א) ו-8(ב) לחוק ארגון הפיקוח.

הקנס ישולם ב-50 תשלומים שווים חודשיים ורצופים החל מיום 1.6.2023 ובכל 1 לחודש שלאחריו.

17.4. כמו כן, הנאשם ישלם קנס בסכום של 44,660 ₪ בגין הפרת סעיף 192(א) לפקודת הבטיחות בעבודה, תקנות 2, 7, 9(א), 20, 79 ו-163 לתקנות הבטיחות בעבודה ותקנות 2, 3(א), 6 ו-17(א) לתקנות ארגון הפיקוח.

הקנס ישולם ב-50 תשלומים שווים חודשיים ורצופים החל מיום 1.6.2023 ובכל 1 לחודש שלאחריו.

נוסף על האמור, כל אחד מהנאשמים יחתום על התחייבות להימנע מביצוע העבירות מושא כתב האישום במשך שלוש שנים שאם לא כן יוטל עליהם קנס בגובה הקנס המירבי הקבוע בחוק לעבירות אלה.

ההתחייבויות החתומות יוגשו לבית הדין עד ליום 1.6.2023, שאם לא כן ניתן יהיה לעצור את הנאשם ולהביאו לפני שופט לצורך מתן התחייבויות אלה.

18. בהתאם להסכמת הצדדים יישלח אליהם גזר הדין בדואר.

ניתן היום, כ"ב ניסן התשפ"ג, (13 אפריל 2023), בהעדר הצדדים.

[1] ע"פ (ארצי) 12602-03-20 מדינת ישראל - באר הנדסה אזרחית בע"מ, (10.12.2020) (להלן: עניין באר הנדסה אזרחית).

[2] ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל, (29.10.2014).

[3] ע"פ (ארצי) 53735-06-16 גרינברג - מדינת ישראל, (14.9.2018).

[4] ע"פ (ארצי) 12113-04-14 אחים ראני בע"מ נ' מדינת ישראל, (12.3.2019).

[5] סעיף 61(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

[6] סעיפים 219 ו-225 לפקודת הבטיחות בעבודה.

[7] סעיף 15 לתקנות ארגון הפיקוח על העבודה וסעיף 61(א)(1) לחוק העונשין.

[8] ע"פ (ארצי) 57160-01-14 מדינת ישראל - חוות הורים בע"מ (8.2.2014); עניין באר הנדסה אזרחית.

[9] ע"פ (ארצי) 12606-04-19 ל.מ. שירותי כח אדם (צפון) בע"מ - מדינת ישראל (16.2.2020).

[10] ת"פ (ב"ש) 45751-06-18 מדינת ישראל נ' באר הנדסה אזרחית בע"מ, (24.12.2020); ת"פ (חי') 19432-07-15 מדינת ישראל נ' עדן לבונה - בנים השקעות ויזום (2000) בע"מ, (12.1.2017); ת"פ (ת"א) 57761-02-14 מדינת ישראל נ' אפריר יוזמה והשקעות בע"מ, (17.11.2016); ת"פ (ת"א) 44094-11-14 מדינת ישראל - דבוש, (2.5.2016); ת"פ (נצ') 4552-02-15 מדינת ישראל נ' בר ובניו חברה לבניין ופיתוח בע"מ, (6.9.2015); ת"פ (ב"ש) 21828-05-14 מדינת ישראל נ' א.פ. פורמיקה סנטר בע"מ, (26.7.2015) (להלן: עניין פורמיקה סנטר); דב"ע (ארצי) נ/3 - 8 מדינת ישראל נ' חברה לחקלאות בגליל העליון (ח.ח.ג.ע 1988) בע"מ, פד"ע לא 235 (1996).

[11] עניין פורמיקה סנטר.